LA INSÒLITA AVENTURA

La nit m'havia sorprès en ple camp i ara m'afanyava cap a la vila propera. La carretera que venia seguint era, sota la celístia, una cinta grisa a penes discernible entre els arbres que a banda i banda obrien llurs rames mig nues. Un fresseig de fulles, al meu pas, desvetllava per instants la calma dels camps que més enllà de la carretera reposaven llurs solcs tot just oberts per l'arada. Era una d'aquestes nits del nostre autumne, dolça i estranyament tranquil·la, sense una alenada d'aire que ferís el fullam que encara restava en els arbres. La via que seguia era solitària. Feia estona que havia sentit trontollar al meu davant, invisibles, els últims carros encaminant-se a la ciutat.

Avançava distret, els meus pensaments errabunds entre diversos objectius d'un interès mínim, quan en girar un revolt m'arribà com un gemec, un dèbil plany al qual d'antuvi no vaig donar importància, pensant haver-me enganyat; però, com el gemec es repetís, vaig aturar-me.

Una remor vingué a afegir-se a la queixa, com el refrec d'un cos contra un objecte dur, i tot seguit descobrí una ombra més fosca al costat de l'ombra d'un dels arbres que vorejaven la carretera.

Era un home. Un home lligat de peus i mans i emmordassat, fet un cabdell inquiet al peu de l'arbre. Vaig cuitar a auxiliar-lo.

Li desfeia la mordassa quan una veu, eixint del meu darrera, em sobresaltà:

—Mans enlaire! —m'ordenava.

Vaig girar-me, encara sense obeir. Un individu, plantat al mig de la carretera, m'apuntava amb una pistola.

—Mans enlaire! —repetí.

Lentament, vaig obeir, massa sorprès per a dir res. Però a poc a poc vaig anar revenint del meu estupor.

—Què significa, això? —vaig preguntar.

—És el que aviat sabrem —replicà el desconegut.

D'un ràpid moviment se m'havia acostat i m'escorcollà les butxaques, per damunt.

—Gireu-vos d'esquena —comandà després.

Una vegada més, vaig obeir, no acabant encara de veure clar aquell maneig, car l'home no em prengué res ni em demanà la cartera.

Tenint-me d'esquena, alliberà l'individu lligat.

—Us ha pres res? —sentí com li preguntava.

De sobte, vaig comprendre la greu equivocació de què era víctima. L'home de la pistola era un representant de l'autoritat i no un atracador, com havia temut. Confiat, vaig girar-me, però en aquell moment l'altre contestava:

—No li heu donat temps, sortosament.

—Com? —vaig exclamar, entre indignat i esbalaït—. Però si volia desil·liurar-vos!

—Segur! I per això m'heu lligat abans, no? —féu l'home.

—Però què us heu cregut? Negareu que estàveu aquí gemegant, lligat, quan he arribat?

—Naturalment! S'ha vist una barra semblant!...

Sense poder-me contenir, vaig avançar un pas, amb la intenció de donar el seu merescut a aquell poca-vergonya, però el de la pistola em féu retrocedir.

—Aneu amb compte! —cridà—. Tinc el dit una mica impacient, jo...

—Però és que jo no puc tolerar...

—Bé, prou —tallà—. Això, ja ho aclarirem davant del jutge.

—No hi ha jutge que valgui! Vejam, que us expliqui com he pogut lligar-lo. I l'arma? On és l'arma amb què l'he amenaçat?

—He vist com la llençava al moment en què li donàveu l'alto —féu l'home.

Davant d'un cinisme tan gran gairebé em vingueren ganes de riure.

—Molt bé —vaig dir—; si l'he llançada, bé deurà sortir. Per què no cercar-la?

—Vejam si la trobeu —indicà el de la pistola—. Vós haveu vist on l'ha llençada?

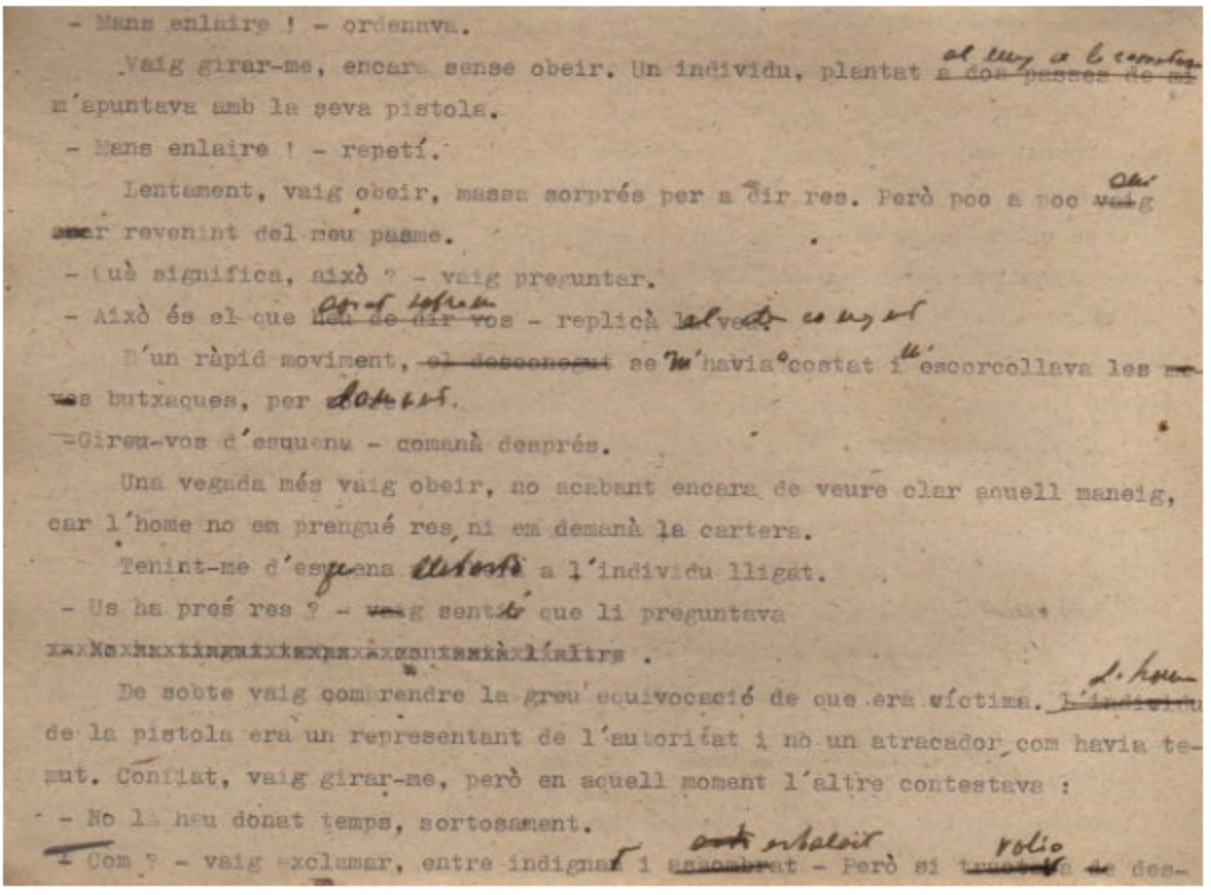

- Mans enlaire ! - ordenava.

Vaig girar-me, encara sense obeir. Un individu, plantat al meu a 6 passos de mi m'apuntava amb la seva pistola.

- Mans enlaire ! - repetí.

Lentament, vaig obeir, massa sorprès per a dir res. Però poc a poc vaig anar revenint del meu pasme.

- Què significa, això ? - vaig preguntar.

- Això és el que aviat sabrem - replicà el desconegut

D'un ràpid moviment, el desconegut se m'havia acostat i m'escorcollava les meves butxaques, per damunt.

-Gireu-vos d'esquena - comandà després.

Una vegada més vaig obeir, no acabant encara de veure clar aquell maneig, car l'home no em prengué res, ni em demanà la cartera.

Tenint-me d'esquena alliberà a l'individu lligat.

- Us ha pres res ? - vaig sentir que li preguntava

[illegible] l'altre .

De sobte vaig comprendre la greu equivocació de que era víctima. L'home de la pistola era un representant de l'autoritat i no un atracador, com havia temut. Confiat, vaig girar-me, però en aquell moment l'altre contestava :

- No li heu donat temps, sortosament.

- Com ? - vaig exclamar, entre indignat i astorat - Però si [illegible]